

og da Torben ikke saa nogen Udvej til at blive det generende Følgeskab kvit, foreslog han, at de skulde tage Plads paa en af de mange ledige Bænke. Han kunde derfra bedre i Smug holde Øje med Baaden og sikre sig mod at blive overrasket af en Landgang.

Ogsaa Generalkonsulens Tanker var fløjet ud til en vis Person derude i Baaden, og han begyndte straks at føle sig for med en Række venskabelige Spørgsmaal. Han vilde absolut vide, hvornaar Torben var kommen, hvilken Rute han havde taget, hvad for et Hotel han boede paa og om han havde truffet Landsmænd »eller maaske Landsmandinder«. Torben sad med en pinefuld Fornemmelse af at blive befamlet og besnust rent korporligt. Han svarede kort, at han var kommen dertil den foregaaende Aften over Milano, men han undgik at nævne Navnet paa den fredelige Hotel-Pension, han havde gemt sig i.

»Og du? Hvordan lever du? Du er bleven gift, ikke sandt?« spurgte han for at værges sig mod yderligere Toldeftersyn.

»Kære, det veed du da! Med Olivia Lund. Vi har allerede fire Poder. Fire Løveunger, der tilsammen vejer 62 Kilo. Efter seks Aars Ægteskab. Du maa indrømme, at vi har gjort vor Borgerpligt.«